

In vsako jutro, vsak večer
sprejema hrast človeško hčer;
in vsak večer in jutro vsako
v nebo pošilja prošnjo tako.
In ti, nebo, ti zreš pokojno,
o kdaj končaš trpljenje dvojno?

Minila je viharna noč
in narod vre iz vaških koč,
vre k vodi iz soseske cele:
preklan in izruvan od strele
tam hrast leži, telo orjaško,
mrlič pod njim — dekle je vaško.

Dr. Fr. Derganc.

Jezero.

Jezero tiho, brezviharno,
zrcali v tebi se nebo;
a vendar, vendar si nevarno,
smrt hrani tvoje temno dno.

Na tvoji mirni površini
čarobna cvetka ziblje se,
vablivo se mi pripogiblje,
naj vtrgam jo, oj, vabi me.

Nemirno mi srce tja sili,
desnico prožim k tebi, cvet,
a dušo zla mi slutnja oži,
da kdor te vtrga, bo proklet . . .

Oko je tvoje — to jezero,
ljubezen čista v njem blesti,
in vabi me in kliče k sebi . . .
zla slutnja dušo oži mi.

Jezero tiho, brezviharno,
objemi me v svoj naročaj!
O vem, o vem, da si nevarno,
a upam ti — ne vem zakaj.

Utva.

